

жение и, подобно на криво огледало, да разстрои хармоничната картина от вдлъбнатини и изпъкналости, нелепо да размести типичните акценти в рецепцията на Яворовата поезия, абдуктивният метод е силно уязвим тъкмо със своята неправомерност. Той трябва да бъде оправдан в смисъл, че наличието на деформиращата рецепция на Яворовата поезия не трябва да изглежда експеримент, а отговор на определена потребност, или – ако отново прибегнем до спекулативната метафорика – трябва да се определи мястото му в системата огледала, да бъде ситуиран сред нея. Единствено така този причудлив поглед би могъл да добие смисленост и се проникне от съзнание за своята стойност. Неговата значимост непременно би дошла като функция от неговата позиция в системата, от умението или неумението да се вгради в нея². И тук стигаме третия съществен парадокс: прецизирайки своя абдуктивен метод, както и неговата уязвимост при едно евентуално радикално скъсване с обичайната (по-точно възприета като обичайна) методология спрямо Яворовата поезия, вече търсим начин(и) да го впишем вътре, да го приобщим към трайно наложилата се спекулативна система. Включен сред нормативния ред отражения, които, въпреки различията си, се дублират по своите идеални визии на Яворовото поетическо творчество, той ще внесе нужния дисонанс (защото хармоничното виждане на даден предмет е също така възможно и стойностно, когато има насреща си обратната перспектива, когато се възправя срещу своята реализирана антивероятност, от която да се отгласне). Поради това се самозаставяме да обосноваваме не толкова лесно постигнатите резултати от абдукцията, а по-скоро неимоверното усилие да се закрепим на, да поддържаме предимно този метод. Защото, в противен случай, продължим ли да се изпълваме с увереност за непогрешимостта и тържеството на *абдукцията* над нескончаемите „хиперкодирания“ (У. Еко) на Яворовата поезия, рискуваме да изпаднем в един константен абсурд, който образно може да наречем „абсурд на не-отскока“.